

Mandy Bekaert, tekenaar

Interview Frank De Roover

We ontmoeten Mandy Bekaert bij de uitgever van het boek 'Catalina en de vijf prinses van Mondus' dat zij illustreerde. Ze verschijnt van achteren een grote platte doos waaruit ze de ene tekening na de andere haalt; onwennig bij het idee om te worden geïnterviewd. We bladeren door haar schetsen en het is meteen duidelijk: tekenen is haar taal en haar tekeningen zijn 'welsprekend'.

Tekende je als kind al veel? In mijn hoofd heb ik het beeld van mijn vader, (*n.v.d.r. Johnny Bekaert, illustreerde voor o.m. Knack en Standaard Magazine*). Ik zit naast hem aan mijn tekentafel. Ik herinner me vooral het enthousiasme waarmee ik met papier en potlood tekeer ging en de honderden strips die mijn vader in zijn bibliotheek heeft.

Wie zijn je grote voorbeelden? Het expressionisme in haar totaliteit, waaronder ook de beeldhouwwerken van Willhelm Lehmbruck, de schilderijen van El Greco, Van Gogh, de Duitse expressionisten maar ook Toulouse Lautrec, Honoré Daumier, Spilliaert, Basquiat, Sam Dillemans en Jules De Bruycker. Ik word vooral aangetrokken door de voorbereidende schetsen en modelschetsen van een werk méér dan door het afgewerkte schilderij of beeldhouwwerk. Het is vreemd dat we een schets doorgaans niet als volwaardig beschouwen. Voor mij zijn ze spontaner en boeiender dan het eindwerk, het schilderij. Kijk maar naar de fantastische schetsen van Edward Hopper. Wat een knappe tekenaar maar iedereen kent hem enkel van zijn verstilte, ingetogen schilderijen.

Wat is je favoriete thema? De menselijke conditie staat centraal in mijn werk. Psychische kwetsbaarheid is één van de thema's waarmee ik me kan identificeren en er ook naar teken op dit moment. Mijn tekeningen richten zich op de innerlijke wereld, hetgeen zich achter de façade afspeelt. Maar ook de verwoestende kracht van mensen onderling, extremisme en hooliganisme intrigeren mij.

Waar kunnen we je werk zien? Ik heb verschillende keren geëxposeerd in de Seed Factory (*n.v.d.r. Het Brusselse Huis van het Beeld*), telkens in opdracht. Deelnemers wordt gevraagd om een illustratie te maken naar een bepaald thema. Het is vaak zoeken naar een aanknopingspunt maar het thema is zo ruim te interpreteren dat je uiteindelijk een uitweg vindt voor een bepaald beeld. Verder heb ik nog meegewerkt aan

Vorbereidende schetsen – Stijn Felix, Gents illustrator, staat model voor een lakei .

> Tekening uit 'Catalina en de vijf prinses van Mondus'.

de expositie 'Death with a smile' in het Mexicaanse Design museum te Mexico city. Mijn deelname aan exposities is tot op heden bescheiden gebleven. De laatste jaren heb ik me op de illustraties voor het boek 'Catalina en de vijf prinsen van Mondus' gefocust.

Je maakt altijd zwart-wit tekeningen? Met potlood is het fijner en intenser werken, terwijl je met houtskool monumentaler kan werken. Kleur is tot op heden niet zo mijn ding. Wat niet wil zeggen dat ik er niet mee aan de slag wil gaan. Ik ga er zeker nog mee experimenteren... Kleur leidt snel af, waardoor je niet altijd blijft bij de essentie van wat ik wil tonen. Zwart-wit is direct, elke fout is meer zichtbaar. Potlood is een taai materiaal, het is moeilijker om bepaalde effecten te bekomen.

Ik zie op je tekeningen momentopnames van houdingen die een menselijk model niet lang kan volhouden. Toch heb jij ze zo nauwkeurig vastgezet. Ben je een snelschetser? Als je naar levend model schetst is er weinig tijd om veel na te denken. De poses zijn vaak kort: 2 tot 8 à 10 minuten per pose. Hoe korter de tijd, des te complexer de pose en des te interessanter. Ik geniet van het snelschetsen, je bent heel erg in het moment en het moet nu op het papier komen. Soms lukt het, soms blijf je gefrustreerd achter. Het ene model is ook het andere niet. Sommige modellen spreken je aan, terwijl andere je weinig doen. Het is persoonlijk. Af en toe is er een klik en kan je een band opbouwen met het model. Olga, het model waar ik vaak naar teken, heeft ook model gestaan voor het boek van Catalina.

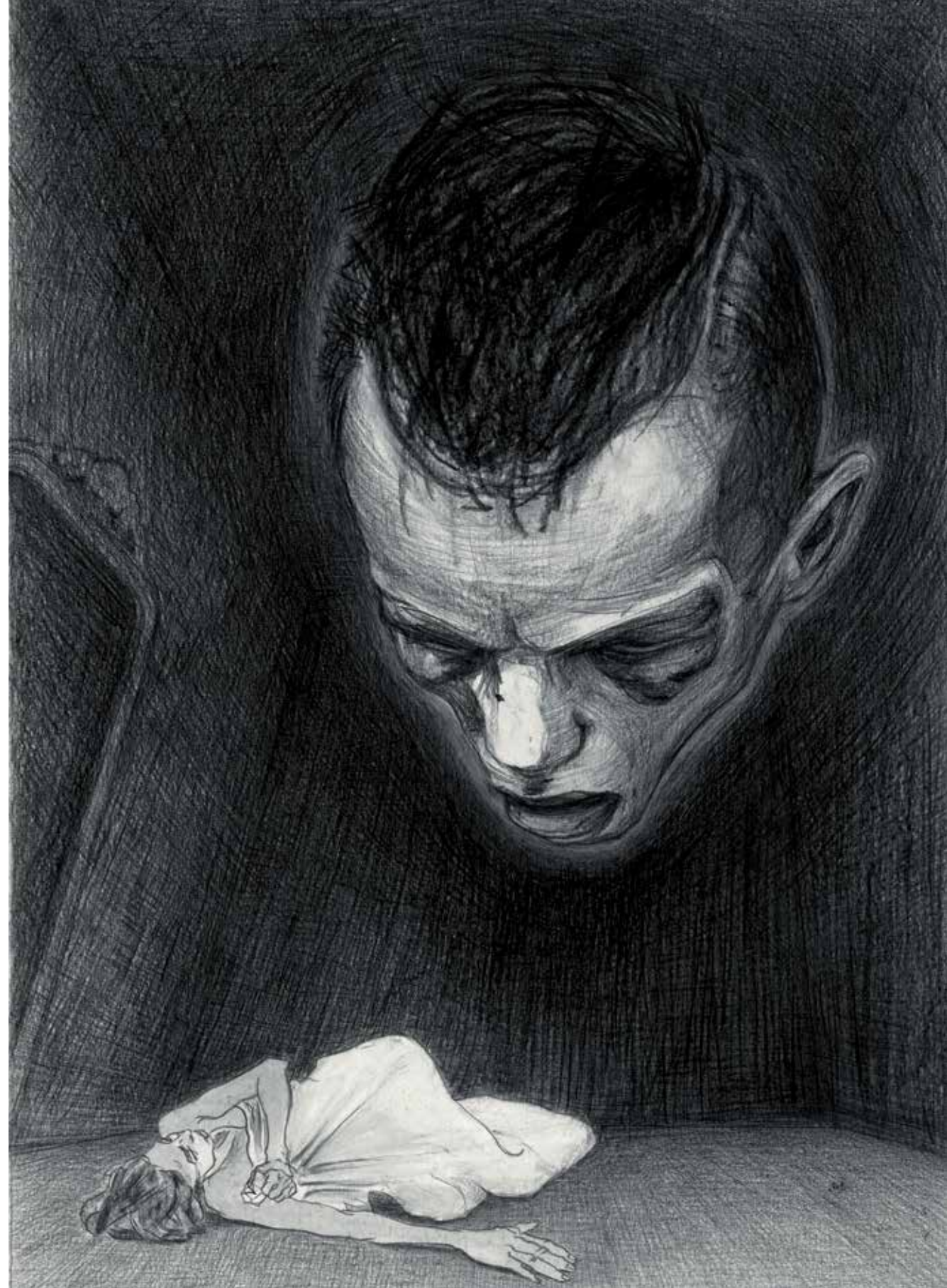
Teken je vrouwen die hun mannetje kunnen staan? In het boek Catalina is gender een belangrijk thema. De prinses wordt belaagd door prinses met slechte bedoelingen. Op het eerste gezicht komt het cliché over maar het is een gelaagd verhaal. Het psychologische karakter van het hoofdpersonage spookt doorheen het verhaal. Maar het is geen hoofdthema voor al mijn tekeningen, en zeker niet voor de modelschetsen. In modeltekeningen ben ik volledig vrij en probeer ik onbevangen te kijken en te tekenen.

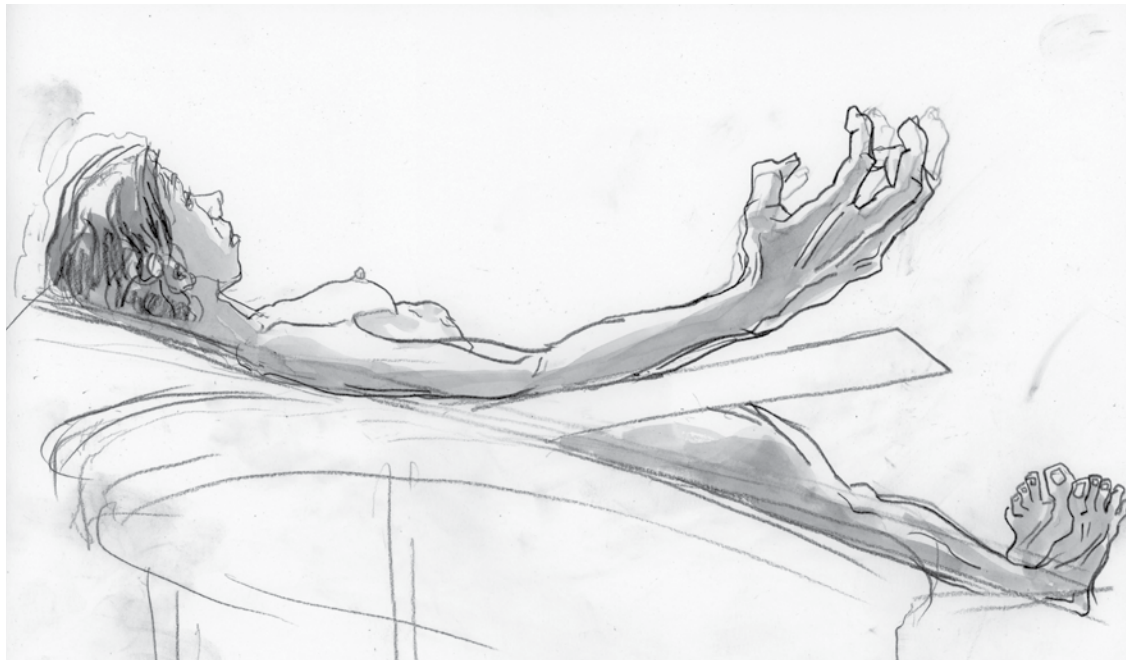
Toch zie ik eerder getormenteerde vrouwen, geen lieflijke dames... Het hangt ervan af hoe je het bekijkt. Er zit beweging in de modelschetsen. Het is niet mijn bedoeling om gekwelde, getekende vrouwen neer te pennen. Wel echte mensen van vlees en bloed. Mensen met handen en voeten die zitten, steunen of liggen, die bukken, hurken, en met handen waarvan je weet dat ze geleefd hebben. Het is spelen met het lichaam; bepaalde details zoals nagels, gelaatstrekken, probeer ik op het papier te krijgen met als doel het model te

'Koppen' die model stonden voor het boek.

> Tekening uit 'Catalina en de vijf prinsen van Mondus'.

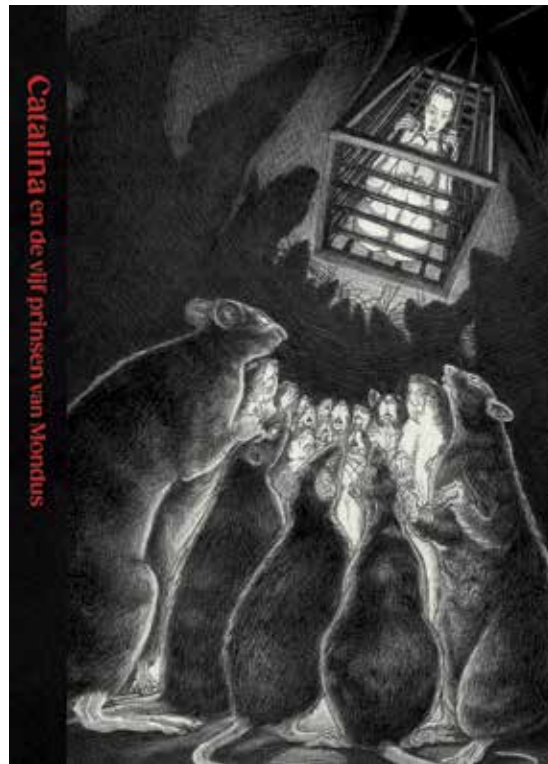

typeren. Mijn illustraties daarentegen kunnen in functie van het onderwerp wél getormenteerd overkomen maar dat is daar dan ook de bedoeling. Zo zijn mijn illustraties voor het boek geen typische prinses- en sprookjesbeelden maar weerspiegelen ze het psychisch lijden van Catalina.

Met heel expressionistisch getekende handen en voeten, vaak ook groot. Het klopt dat ik beïnvloed ben door de expressionisten: grote handen en voeten, langgerekte lichamen. Je kan de spanning in een lichaam doortrekken naar de handen en voeten waardoor een modellschets explicieter en expressiever wordt. Naast een gelaat zijn handen en voeten ook de lichaamsdelen die een emotie kunnen weergeven en versterken.

Wat doet kunst met een tekenaar? Het werkt inspirerend; het doet je nadenken en reflecteren. Kunst is een communicatiemiddel. Het geeft me de mogelijkheid om te communiceren en in contact te staan met andere werken van tekenaars en kunstenaars uit eender welk tijdperk. Kunst helpt je je blik te verruimen en met een andere invalshoek naar de wereld te kijken. In het beste geval raakt het je.

Krijg je voldoende kansen, een goed platform als kunstenaar? Ik moet dit eigenlijk nog verkennen. Ik heb nog geen beroep gedaan op platforms om aan mijn tekeningen meer zichtbaarheid te geven. Tot op heden heb ik in alle stilte en luwte gewerkt. We zien dan wel wat er gebeurt.

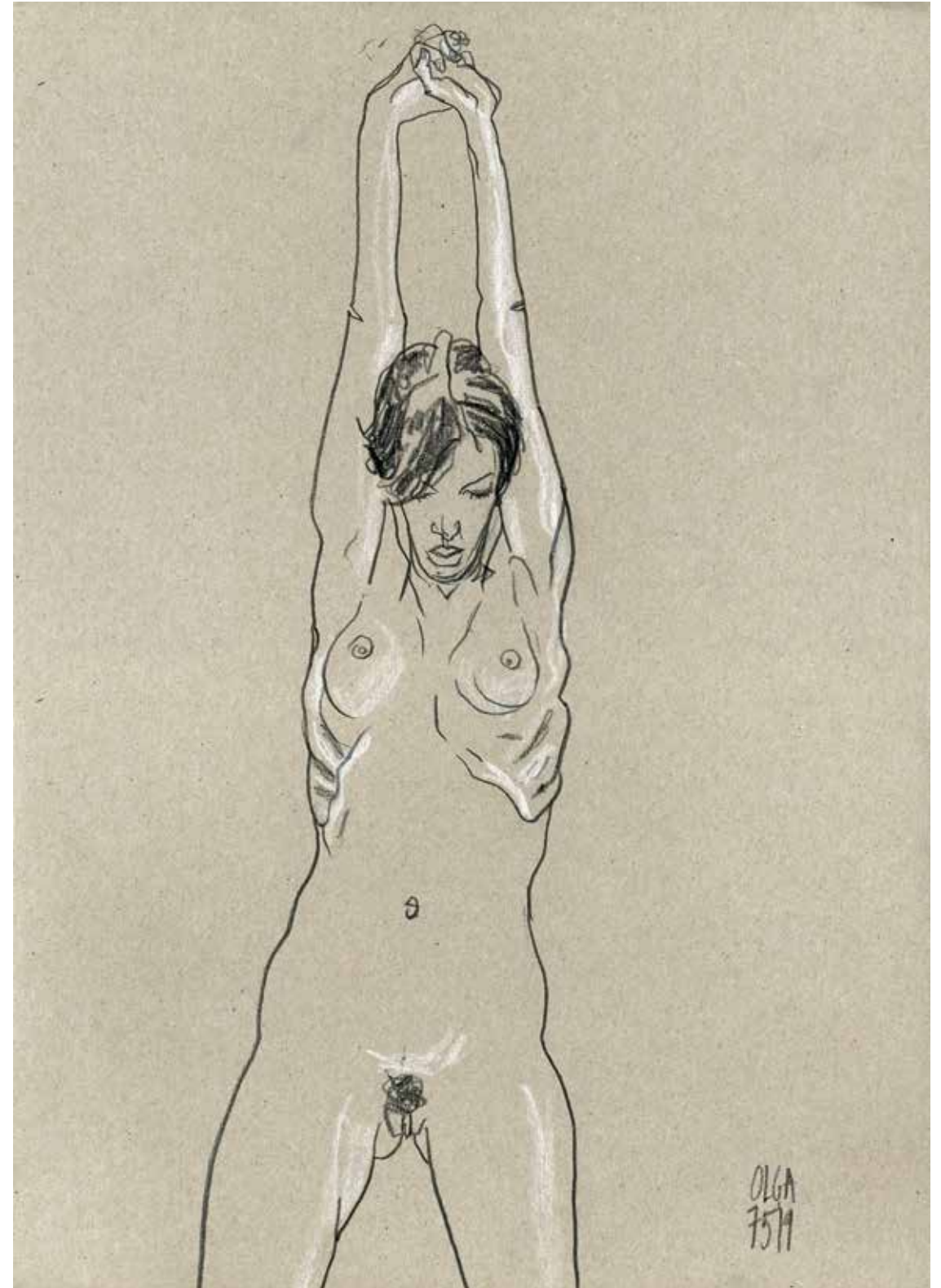
Kaft van het boek, 23 x 32 cm
ISBN 97-8-946475-3776
Uitgeverij Poespa Producties

Vorbereidende schetsen voor het hoofdstuk 'Vade retro'.

Modellschetsen van Bert en Olga tijdens een modelmarathon in de Zuidkant te Gent.

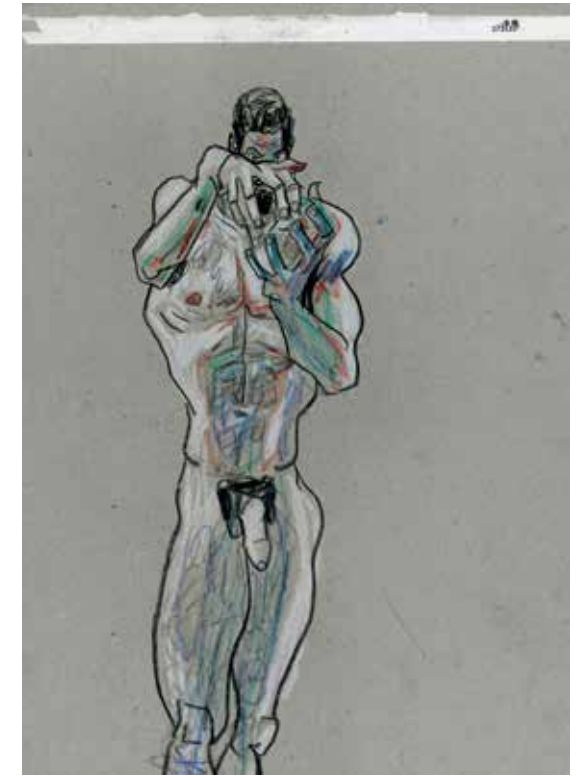
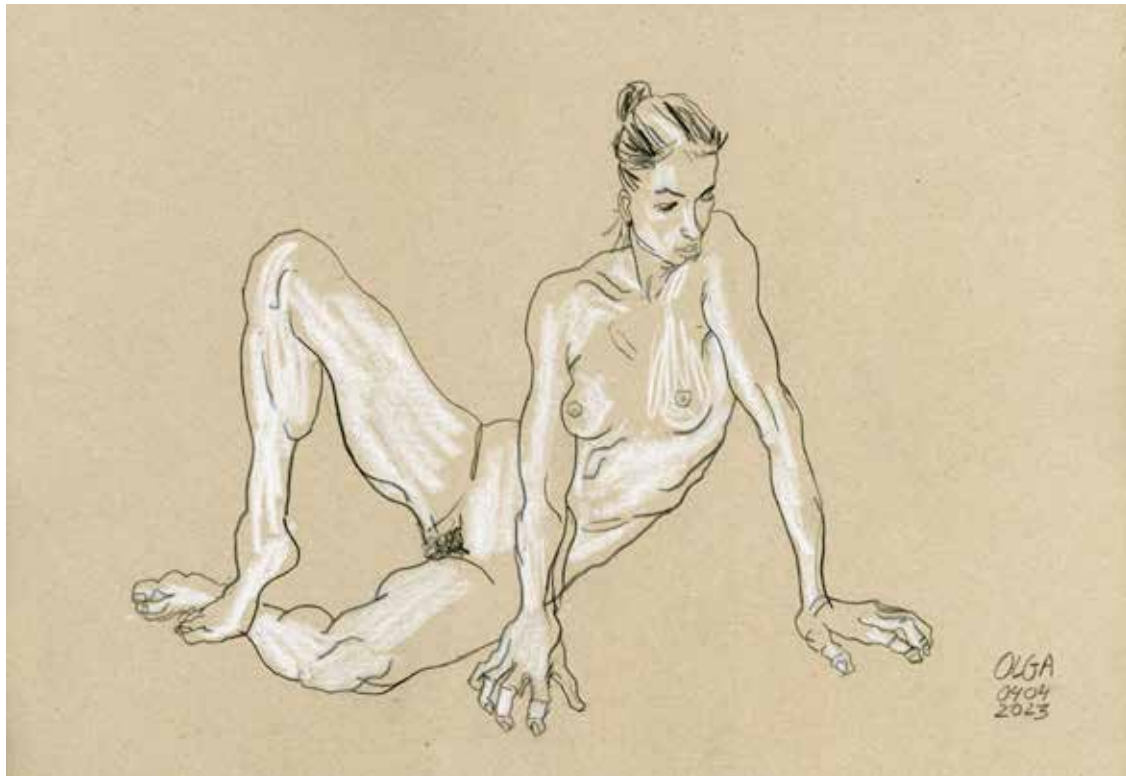

Modellschets van Olga, die ook voor het boek poseert.

Persoonlijk vind ik het belangrijk om met een bewuste blik in onze maatschappij en in de wereld te staan. Tegelijkertijd is het interessant om afstand te nemen, om te kunnen observeren en reflecteren en met een kritische blik maatschappelijke systemen te bekijken. In die zin is het voor mij moeilijk om niet betrokken te zijn. Er gebeurt zoveel op wereldvlak dat je niet onverschillig kan toekijken. Thema's als klimaat, feminisme, oorlog, onrecht houden mij bezig. Ook ben ik politiek bewust. Wat mij raakt, probeer ik om te zetten in een tekening.

Modellschetsen van Olga, Giada en Bert tijdens modelsessies.